



"העולם הזה" מינה חוליית-כיסוי שרכה משך כמה שבועות חקירה מקיפה בקרב השכבות הנ-גועות כיום בו עב או ברעב-למחצה, הכיאה עשרות מקרים לבדיקה רפואית מוסמכה, ערכה סיורים מ-קיפים במעברות ובשכונות העוני. בעמודים הבא-ים רק חלק קטן משלל העובדות המזעזעות שנאספו על-ידיה בחקירה זו.

אין "העולם הזה" מפרסם דו"ח מחריד זה על מנה לזרוע בהלה או יאוש, אלא כדי לעורר מאד-ישוחם את המנהיגים ובני השכבות העליונות, ה-מכוונות את גורל המדינה - ושלרובם אין כל מושג בלתי-אמצעי על הנעשה בשכונות הנידחות ובריכוזי-העולים.

לא. אין זו תמונה של הרעב בהודו. אין זו אשה המחננת לספל-אורז ברחובותיה של קאראצ'י. זוהי מרים דוד, הושבת מעברת חולון. גילה אינו מגיע ל-35, אולם היא מצומצמת ומקומטת כבח 70. מרים דוד צריכה להתקיים מחמש לירות בחו-דש. מסכוט זה היא צריכה לאכול שלוש פעמים ביום, שלושים פעם בחודש. כלומר, יש לה פחות משה גרוש לארוחה. זהו סכום אשר אפשר לנסוע בו באוטובוס של "דן", או לקנות כמעט מנה של "ארטיק". אפשר גם לגווע בו ברעב, כמו מרים דוד. ארוחותיה אהידות - לחם ומים מן הכרוז. כמוה ישנם בארץ אלפי גברים, נשים וילדי-ים, רעבים ממש, אשר איש מן היישוב הוחיק אינו יודע עליהם, אינן מתעניין בגורלם.

